

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

THE DEVELOPMENT OF LEARNING ACTIVITY BASED ON TOTAL PHYSICAL RESPONSE TO PROMOTE ENGLISH SPEAKING ABILITY FOR GRADE 4

นฤวรรณ หาญทองช่วง^{1*} ชำนาญ ปาณาวงษ์²

Nuttawan Hanthongchuang¹ Chamnan Panawong²

^{1,2} สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

^{1,2} Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Naresuan University

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 (2) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระเบียบวิธีวิจัยดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดเหล่าขวัญ (จำนงค์นคราห์) จังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 17 คน โดยใช้แบบแผนการทดลอง One Group Pretest-Posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) กิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง 2) แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test แบบ dependent sample

ผลการศึกษา พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอและทบทวนบทเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.11/78.22

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง, กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง, ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

* E-mail address: nor_nutt@hotmail.com ¹ chamnanp@nu.ac.th ²

ABSTRACT

The objectives of this research article were to (1) construct and assess the efficiency of learning activities based on total physical response to promote the English speaking ability of grade 4 students according to criteria 75/75. (2) Compare English speaking proficiency before and after using learning activities based on total physical response. Research methodology is carried out by the research and development process. A sample group consisted of 17 students in grade 4, semester 1, the academic Year 2022, Watloakhwanjang- anukhor School, Phitsanulok. The experimental model One Group Pretest-Posttest Design. The Instruments used in the study were 1) Learning activities based on total physical response and lesson plans. 2) English speaking ability assessment test. Data were analyzed with mean, standard deviation statistic, and t-test dependent.

The result of the study found that: Learning activities based on total physical response to promote the English speaking ability of grade 4 students had 4 steps as follows; 1) Presentation and Review Lesson 2) Practice 3) Practice Assessment and Feedback 4) Evaluate Using a Variety of Activities. That learning activity was suitable in various elements of learning activity in the highest level, has an average of 4.70. Learning activities were as effective as 76.11/78.22.

Students who studied by Learning activities based on total physical response had English speaking proficiency higher than before at the significant level of .05.

Keywords: Total Physical Response, Learning Activity based on Total Physical Response, English Speaking Ability

บทนำ

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมของความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี ทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม บุคคลในสังคมมีการติดต่อพบปะเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมอย่างทั่วถึง ภาษาจึงเป็นตัวกลางในการติดต่อสื่อสารที่สำคัญของสังคมโลกปัจจุบัน โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสื่อกลางที่สามารถเข้าใจกันทั่วโลก ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จากทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื่องจากการดำเนินชีวิตประจำวัน การปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ รวมทั้งการติดต่อสื่อสาร การพูดเป็นวิธีที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจถึงความคิด ความรู้สึกและจุดประสงค์ของผู้พูดได้เป็นอย่างดี ทักษะการพูด จึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษมุ่งหวังในเบื้องต้นจากการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นภาษาที่สอง ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น (Ur P., 1998 อ้างอิงใน คันสนะ มูลทาคี, 2559) สอดคล้องกับ Young (1996) ได้กล่าวไว้ว่าการจะเรียนภาษาได้ดีนั้น จะต้องได้รับประสบการณ์หรือการส่งเสริมทักษะการพูดก่อนเป็นอันดับแรก ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนภาษาจะต้องได้รับโอกาสที่หลากหลายในการฝึกฝน หากผู้เรียนไม่ได้มีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาภาษาอย่างต่อเนื่องแล้ว ความสามารถทางทักษะการพูดอาจยากที่จะพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แม้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญดังกล่าวยังแต่นั้น และถือเป็นทักษะหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่จากการศึกษาพบว่าการสอบเพื่อประเมินคุณภาพการศึกษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในแต่ละปีไม่ได้มีการวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ หรือแม้กระทั่งการสอบวัดผลในระดับโรงเรียนส่วนใหญ่ก็ไม่มีการวัดและประเมินผลที่ตอบสนองต่อการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสอดคล้องกับผล

การทดสอบของสำนักทดสอบทางการศึกษาพบว่า คะแนน O-NET ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) อยู่ในระดับต่ำ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2564) โดยสาระที่นักเรียนได้คะแนนน้อยที่สุด ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่นเดียวกับปัญหาการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดเหล้าขวัญ (จำอนุเคราะห์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา พิษณุโลก เขต 3 ที่พบว่า นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ จากการสังเกต สอบถามผู้เรียน และการวิเคราะห์ของผู้วิจัยพบว่าเกิดจากการที่นักเรียนมีความกังวล เิน อาย และกลัวการพูดภาษาอังกฤษ เพราะไม่เข้าใจความหมายของคำ หรือประโยค จดจำหรือแปลความหมายคำศัพท์ไม่ได้ อาจเนื่องมาจากวิธีการเรียนแบบท่องจำอย่างเร่งด่วนจากการที่ถูกบังคับให้ท่องจำคำศัพท์จำนวนมาก จึงทำให้เกิดการเบื่อหน่าย คิดว่าภาษาอังกฤษยาก และตนเองไม่มีความสามารถที่จะพูดได้ ซึ่งนักเรียนในระดับชั้นนี้มีความสำคัญ เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจะเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นที่สูงขึ้นต่อไป

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษพบว่า การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือเรียกย่อ ๆ ว่า TPR เป็นการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ โดยเป็นการสอนที่ให้นักเรียนฟังคำสั่งพร้อมกับตอบสนองด้วยท่าทางที่เหมาะสม เป็นการสอนโดยเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น การมอง การชี้ การสัมผัส เป็นต้น โดยนักเรียนฟังคำสั่งหรือคำพูดจากครูแล้วทำตามท่าทางตามครู ซึ่งนักเรียนจะสามารถเข้าใจความหมายของคำสั่งนั้นจากท่าทางที่ครูแสดงให้เห็น เป็นการสร้างความเข้าใจในภาษาพูด ซึ่งจะได้รับการพัฒนาด้วยการที่ผู้เรียนได้แสดงท่าทาง โดยไม่บังคับผู้เรียนให้พูดภาษาที่สองในขณะที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม (Asher, 1979) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้ช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาได้ เนื่องจากการสอนภาษาตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาโดยใช้หลักการสื่อความหมายของคำ ประโยค ด้วยการเคลื่อนไหวอวัยวะต่างๆ จากการที่ครูพูดให้ฟัง ทำให้อายุ และให้ผู้เรียนปฏิบัติท่าทางตามครูและพูดตามครูเมื่อพร้อม ซึ่งการได้พูดและปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้ได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการปฏิบัติ ทำให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ สามารถจำสิ่งที่เรียนรู้ได้นาน จึงช่วยแก้ปัญหาการจำคำศัพท์และการแปลความหมายให้ผู้เรียนได้ อีกทั้งการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้ยังไม่บังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ไม่พร้อม จึงเป็นการสอนที่คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งช่วยลดความกดดันในการเรียนของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเลิกกังวล และกลัวการพูดภาษาอังกฤษได้ และการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้ผู้เรียนทั้งชั้นได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันจึงทำให้เกิดความสนุกสนานไปพร้อมๆ กับการเรียนรู้ ผู้เรียนเลิกเิน อาย เพราะได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ไม่ต้องปฏิบัติกิจกรรมคนเดียว หรือออกไปพูดคนเดียวเหมือนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเดิมที่ผ่านมา ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจึงช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ สอดคล้องกับ Dwi Suryaningrum (2017) ทิพย์วลี สุขปาน (2560) ปัทิตตา ดิวงค์ (2557) และณัฐชนก เนาวรังสี (2555) ที่พบว่าการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ นอกจากนี้ Adnan Oflaz (2019) ได้ศึกษาและ พบว่า ปัจจัยหนึ่งที่ขัดขวางกระบวนการพูดคือภาวะวิตกกังวลของนักเรียน ซึ่งการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางช่วยลดความวิตกกังวลในการพูด ดังนั้นจึงทำให้สามารถส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาของผู้เรียนได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพัฒนานักกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการค้นพบ สร้างองค์ความรู้ร่วมกัน มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูด สื่อสารระหว่างปฏิบัติงานร่วมกับคนอื่น ๆ มากขึ้น เพียงพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75

1. กลุ่มเป้าหมาย

- 1.1 ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้
- 1.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา พิษณุโลก เขต 3 เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- 2.2 แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 การประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ ดำเนินการโดย ติดต่อประสานงานกับบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อออกหนังสือขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ไปยังผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้

3.2 การประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการประเมินประสิทธิภาพนวัตกรรมการศึกษาของ รัตนะ บัวสนธ์ (2552) ดำเนินการโดย นำกิจกรรมการเรียนรู้ไปประเมินประสิทธิภาพแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) โดยใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดทองแท้ (จางอนุกุลพิทยา) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 3 จำนวน 3 คน ได้แก่ผู้ที่มีลักษณะสูง ปานกลาง และต่ำกว่าปานกลาง โดยคัดเลือกจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อตรวจสอบกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านภาษา เวลา และสื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรม เพื่อหาข้อบกพร่องของกิจกรรมการเรียนรู้และปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปประเมินประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก (1:3) โดยใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดทองแท้ (จางอนุกุลพิทยา) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 3 จำนวน 9 คน ได้แก่ผู้ที่มีลักษณะสูง 3 คน ปานกลาง 3 คน และต่ำกว่าปานกลาง 3 คน เพื่อประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 75/75

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยนำผลการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำค่าเฉลี่ยไปเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมาย โดยกำหนดเกณฑ์พิจารณาความเหมาะสมจะต้องมีค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 คะแนน จึงถือว่ามีความเหมาะสม

4.2 วิเคราะห์ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยนำคะแนนจากการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดทองแท้ (จางอนุกุลพิทยา) จำนวน 9 คน มาคำนวณโดยใช้สูตรการหาประสิทธิภาพ E1/E2 ของ รัตนะ บัวสนธ์ (2556) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2565 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 3

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดเหล่าขวัญ (จำนงอนุเคราะห์) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 17 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่มจำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งเป็นห้องเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนในการสร้าง คือ ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัดและนำมากำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ และกำหนดขอบข่ายของแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จัดทำแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข จากนั้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความสอดคล้อง ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นจัดทำแบบวัดฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูล โดยแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดและประเมินภาคปฏิบัติทักษะการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ โดยใช้เกณฑ์การวัดความสามารถในการพูดเป็นแบบมาตราส่วนต่างระดับ (Rubric Score) ประกอบด้วย 4 สถานการณ์ โดยกำหนดเกณฑ์วัดความสามารถในการพูด 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ (Harris, 1990)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 สถานการณ์ คะแนนเต็มสถานการณ์ละ 25 คะแนน คะแนนรวม 4 สถานการณ์เท่ากับ 100 คะแนน

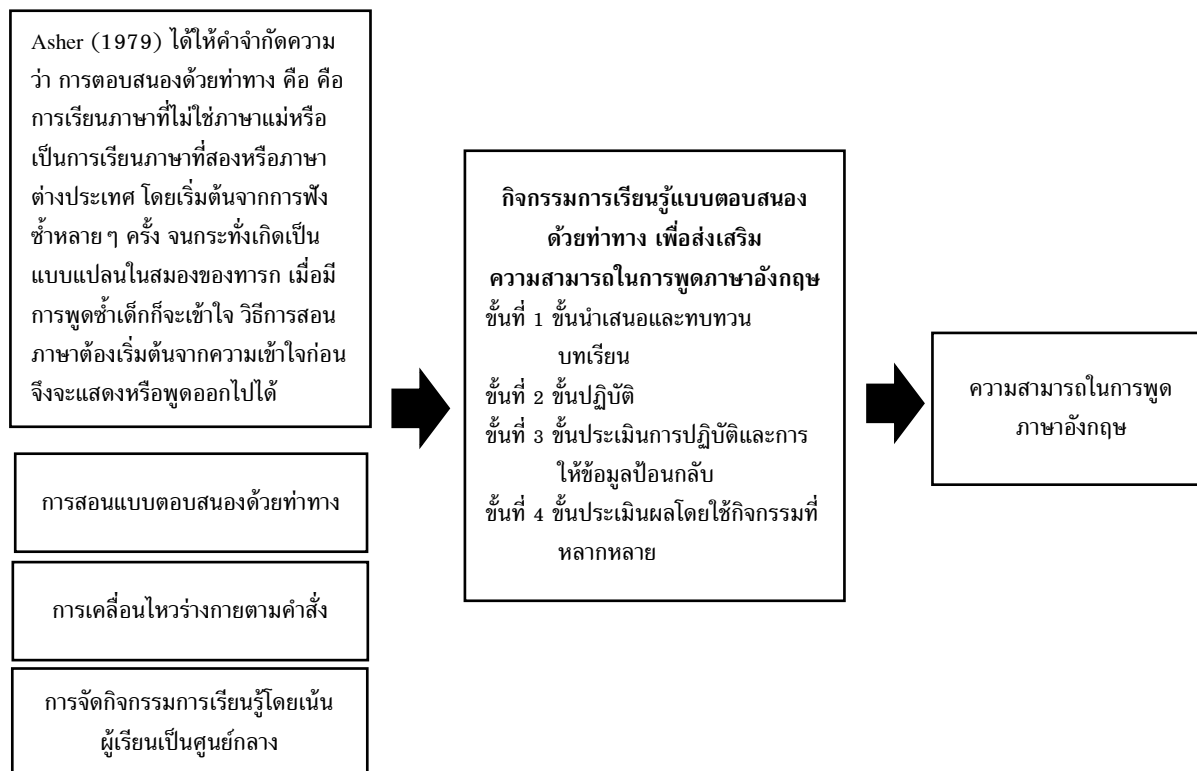
3.2 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1) Greeting and Introduce myself 2) Parts of the body 3) Things around us 4) Let's go to the zoo ระยะเวลาในการสอนทั้งสิ้นรวม 12 ชั่วโมง

3.3 ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 สถานการณ์ คะแนนเต็มสถานการณ์ละ 25 คะแนน คะแนนรวม 4 สถานการณ์เท่ากับ 100 คะแนน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิติแบบ (t-test Dependent)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผลการสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 ผลการวิจัยพบว่า

1.1 ผลการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสร้างกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอและทบทวนบทเรียน ในขั้นนี้ครูทำการนำเข้าสู่บทเรียนและทบทวนบทเรียนโดยการพูดประโยคคำสั่ง 2-3 ครั้ง พร้อมทั้งปฏิบัติท่าทางประกอบ โดยที่นักเรียนปฏิบัติท่าทางร่วมกับครู

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อนักเรียนสามารถฟังคำสั่งได้อย่างเข้าใจแล้วนั้น ครูจะให้นักเรียนปฏิบัติท่าทางให้ถูกต้องตามคำสั่งที่ได้ฟังด้วยตนเอง โดยที่ครูอาจให้นักเรียนปฏิบัติร่วมกันทั้งชั้นเรียนหรือรายบุคคล และมีครูคอยสังเกตพฤติกรรมนักเรียน หากปฏิบัติไม่ถูกต้องสามารถกลับไปทำกิจกรรมในขั้นที่ 1 ได้อีกครั้ง

ในขั้นนี้ครูผู้สอนอาจเลือกรูปแบบการสอนได้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. TPR - B (Total Physical Response - Body) เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย

2. TPR - O (Total Physical Response - Objects) เป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์ที่เป็นสิ่งของ

3. TPR - P (Total Physical Response - Picture) เป็นการสอนเกี่ยวกับการออกคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ

4. TPR - S (Total Physical Response - Story telling) เป็นการสอนภาษาโดยการเล่าเรื่อง

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ ขั้นประเมินการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ ในขั้นนี้ครูมีหน้าที่สังเกตการปฏิบัติทำทางของนักเรียนและให้ข้อมูลป้อนกลับโดยการชื่นชมเมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง หรือให้คำแนะนำในกรณีที่นักเรียนยังปฏิบัติไม่ถูกต้องหรือไม่เข้าใจในคำสั่ง

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย ได้แก่ การให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ สะกดคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์ เล่นเกม แสดงบทบาทสมมติ แสดงท่าทางประกอบเพลง หรือกิจกรรมอื่นๆ เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

โดยมีเนื้อหาจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่องที่ 1 Greeting and Introduce myself เรื่องที่ 2 Parts of the body เรื่องที่ 3 Things around us และเรื่องที่ 4 Let's go to the zoo

1.2 ผลการพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.47)

1.3 ผลการพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.87$, S.D. = 0.34)

1.4 ผลการประเมินประสิทธิภาพแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) ของกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ภาษาและเวลาที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสม มีการเปลี่ยนภาพที่ใช้ในกิจกรรมที่ 1 เพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจนขึ้น

1.5 ผลการประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.11/78.22 ดังตาราง 1

ตารางที่ 1 แสดงประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 9 คน ตามเกณฑ์ 75/75

ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (คะแนนเต็ม 100)					ร้อยละของคะแนนจากการทดสอบกิจกรรม หลังเรียน (คะแนนเต็ม 100)
คะแนน	ครั้งที่ 1 (25 คะแนน)	ครั้งที่ 2 (25 คะแนน)	ครั้งที่ 3 (25 คะแนน)	ครั้งที่ 4 (25 คะแนน)	การทดสอบหลังเรียน
เฉลี่ย	18.44	18.56	19.44	19.67	78.22
เฉลี่ยร้อยละ	73.78	74.22	77.78	78.67	78.22
ประสิทธิภาพกระบวนการ = 76.11					ประสิทธิภาพผลลัพธ์ = 78.22
$E1/E2 = 76.11/78.22$					

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัย พบว่า

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ดังตาราง 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 17 คน

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	D	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	17	27.47	6.97	56.71	6.05	38.65*	0.0000*
หลังเรียน	17	84.18	2.47				

* $p \geq .05$

อภิปรายผล

จากผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยนำมาอภิปรายผล 2 ขั้นตอน ดังนี้

การสร้างและประเมินประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 75/75 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.47) ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา ตามขั้นตอนที่มีความน่าเชื่อถือ โดยผู้วิจัยได้ศึกษา วิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากนั้นจึงสร้างกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นจึงนำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน พิจารณาความเหมาะสม จึงทำให้กิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด จากนั้นจึงนำกิจกรรมการเรียนรู้ไปประเมินประสิทธิภาพตามขั้นตอนการประเมินประสิทธิภาพตามขั้นตอนของ รัตนะ บัวสนธ์ (2556) ซึ่งพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ เท่ากับ $76.11/78.22$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับการวิจัยของ วารุณี ศิริ (2560) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เช่นกัน

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลต่างคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่า 56.71 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นกิจกรรมการสอนภาษาตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา โดยใช้หลักการสื่อความหมายของคำ ประโยค ด้วยการเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ จากการที่ครูพูดให้ฟัง ทำให้อู และให้ผู้เรียนปฏิบัติท่าทางตามครูและพูดตามครูเมื่อพร้อม ซึ่งการได้พูดและปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้ได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการปฏิบัติ ทำให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ สามารถจำสิ่งที่เรียนรู้ได้นาน จึงช่วยแก้ปัญหาการจำคำศัพท์และการแปลความหมายให้ผู้เรียนได้ ส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางจดจำ เข้าใจความหมาย และพูดคำศัพท์หรือประโยคได้ดีขึ้น อีกทั้งขั้นตอนการสอนของกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ยังไม่บังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ไม่พร้อม จึงเป็นการสอนที่คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งช่วยลดความกดดันในการเรียนของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเลิกกังวล และกลัวการพูดภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ออกเสียงพูดอย่างมั่นใจ ใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำได้ถูกต้องมากขึ้น ใช้คำศัพท์ได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ ยังมีกิจกรรมให้ผู้เรียนทั้งชั้นได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันจึงทำให้เกิดความสนุกสนานไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้ ผู้เรียนเลิกเขินอาย เพราะได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ ไม่ต้องปฏิบัติกิจกรรมคนเดียว หรือออกไปพูดคนเดียว เหมือนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเดิมที่ผ่านมา เพราะการสอนโดยวิธีบอกหรืออธิบายอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เด็กไม่สามารถแปลความหมายของคำได้แต่จะเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์ตรง ซึ่งหัวใจสำคัญของการตอบสนองด้วยท่าทางนั้น นักเรียนมีหน้าที่ฟังคำสั่งหรือคำพูดจากครูแล้วทำตามท่าทางตามครูโดยไม่จำเป็นต้องพูด นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำสั่งนั้นจากท่าทางที่ครูแสดงให้เห็น กล่าวคือ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการสอนโดยเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การมอง การชี้ การสัมผัส เป็นต้น โดยนักเรียนฟังคำสั่งหรือคำพูดจากครูแล้วทำตามท่าทางตามครู ซึ่งนักเรียนจะสามารถเข้าใจความหมายของคำสั่งนั้นจากท่าทางที่ครูแสดงให้เห็น เป็นการสร้างความเข้าใจในภาษาพูด ซึ่งจะได้รับการพัฒนาด้วยการที่ผู้เรียนได้แสดงท่าทาง โดยไม่บังคับผู้เรียนให้พูดภาษาที่สองในขณะที่ผู้เรียนยังไม่พร้อม (Asher, 1979) การสอนแบบตอบสนองด้วย

ท่าทาง คือวิธีการสอนที่เลียนแบบการรับรู้ภาษาที่หนึ่ง มีองค์ประกอบ 2 ประการ คือ 1) เด็กจะรับรู้ข้อมูลเข้า (comprehensible input) ก่อนที่จะเริ่มหัดพูดซึ่ง Asher เสนอว่าข้อมูลนำเข้าเปรียบเสมือนแบบแปลนที่ถูกเก็บไว้ในสมองของเด็กเล็กเมื่อได้ฟังคำหรือประโยค 2) ภาษาในประโยคคำสั่งจะถูกนำมาใช้ในเทคนิคการสอนแบบ TPR เพราะเป็นภาษาแรกในการแสดงความเข้าใจของผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา ดังนั้น การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้จึงช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาได้ ตามแนวคิดทฤษฎีของ Asher ที่มาจากวิธีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural Approach) คือ การเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก โดยก่อนที่เด็กจะพูดคำๆ หนึ่งได้นั้น ในขั้นแรกเด็กจะค่อยๆ เลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น การมอง การชี้ การสัมผัส (Nunan, 1991 อ้างอิงใน ทิพย์วลี สุขปาน, 2560) ซึ่งการเรียนรู้จากการกระทำเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุดเนื่องจากการเรียนรู้ที่เป็นไปตามธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษาที่ดีที่สุดจะต้องเป็นการเรียนรู้โดยผ่านการตอบโต้ทางสรีระหรือผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ดังนั้นการสอนแบบ TPR จึงเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่งซึ่งประกอบด้วย การเคลื่อนไหว แรงจูงใจ การซ้ำย้ำทวนในสิ่งที่มีความหมาย การเรียนรู้จากความผิดพลาดทำให้เกิดความทรงจำอันยาวนาน (Via, 1987 อ้างอิงใน ละออง สุภาโส, ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ และ วิไลลักษณ์ ริอค์, 2554) สอดคล้องกับการศึกษาของ Dwi Suryaningrum (2017) ทิพย์วลี สุขปาน (2560) ปัทิตตา ติวงค์ (2557) และณัฐชนก เนาวรังสี (2555) ที่พบว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพราะเป็นการจำลองวิธีที่เด็กเรียนรู้ภาษาแม่ตามธรรมชาติ ผู้สอนออกคำสั่งกับนักเรียนในภาษาใหม่ แล้วทำท่าทางตามครู ซึ่งนักเรียนจะสามารถเข้าใจความหมายของคำสั่งนั้นจากท่าทางที่ครูแสดงให้ดู เป็นการสร้างความเข้าใจในภาษาพูด ซึ่งจะได้รับการพัฒนาด้วยการที่นักเรียนได้แสดงท่าทาง โดยไม่บังคับนักเรียนให้พูดภาษาที่สองในขณะที่นักเรียนยังไม่พร้อม ช่วยให้เกิดความทรงจำในการเรียนที่ถาวร และต่อเนื่องไปยังทักษะต่างๆ ได้อย่างดีเพราะการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สรีระ (Total Physical) ตอบสนอง (Response) สิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศนั้น ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ประสาทสัมผัส และกล้ามเนื้อในการเรียนรู้ ซึ่งตามทฤษฎีเกี่ยวกับความทรงจำกล่าวไว้ว่าเรียนรู้โดยวิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความทรงจำที่คงทนถาวรไม่ลืมง่าย ๆ เช่นเดียวกับคนที่ขี่จักรยานหรือว่ายน้ำเป็น (วันทนีย์ ไพรินทร์, 2547) นอกจากนี้ จากการวิจัยยังพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ยังช่วยให้นักเรียนคลายความกังวล และลดความกลัวที่จะพูดภาษาต่างประเทศผิด เนื่องจากนักเรียนมีข้อผิดพลาดน้อยหรือแทบไม่มีเลย เพราะนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งครูผู้สอนได้แสดงให้เห็นนักเรียนดูแล้ว ทำให้นักเรียนมั่นใจในตนเองมากขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป ทั้งครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจในบทเรียน บทเรียนมีบรรยากาศที่สนุกสนาน แต่ละฝ่ายสามารถได้รับข้อมูลย้อนกลับได้อย่างรวดเร็วสอดคล้องกับ Adnan Oflaz (2019) ที่ได้พบว่า ปัจจัยหนึ่งที่ขัดขวางกระบวนการพูดคือภาวะวิตกกังวลของนักเรียน นักเรียนที่คิดว่าพวกเขาจะทำผิดพลาดในกิจกรรมในห้องเรียนหรือในขณะที่พูดคุยกับบุคคลที่พูดภาษานั้น นักเรียนกระวนกระวายหรือกลัวก่อนที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ปัญหานี้ครอบคลุมกระบวนการเรียนรู้ภาษาทั้งหมดและส่งผลเสีย ซึ่งการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางช่วยลดความวิตกกังวลในการพูด ดังนั้นจึงทำให้สามารถส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้นได้

องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัยการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถจำแนกองค์ความรู้ใหม่ ดังนี้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ เนื่องจากเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการสอนภาษาที่ไม่ฝืนธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้นักเรียนฟังคำสั่งและปฏิบัติท่าทางตามครูโดยที่ยังไม่ต้องพูด นักเรียนจะพูดเมื่อพร้อม ซึ่งการได้ปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพสามารถจำสิ่งที่เรียนรู้ได้นาน ทำให้ได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการปฏิบัติ ประกอบด้วย การเคลื่อนไหว แรงจูงใจ การซ้ำย้ำทวนในสิ่งที่มีความหมาย การเรียนรู้จากความผิดพลาด การได้ใช้สรีระ (Total Physical) ตอบสนอง (Response) สิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศ ทำให้เกิดความทรงจำอันยาวนาน ช่วยให้นักเรียนคลายความกังวล และลดความกลัว

ที่จะพูดภาษาต่างประเทศผิด เนื่องจากนักเรียนมีข้อผิดพลาดน้อยหรือแทบไม่มีเลย เพราะนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งครูผู้สอนได้แสดงให้เห็นก่อนแล้ว ทำให้นักเรียนมั่นใจในตนเองมากขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป ทั้งครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจในบทเรียน บทเรียนมีบรรยากาศที่สนุกสนาน แต่ละฝ่ายสามารถได้รับข้อมูลย้อนกลับได้อย่างรวดเร็ว

สรุปผลการวิจัย

กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ชื่อนำเสนอและทบทวนบทเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและการให้ข้อมูลป้อนกลับ ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย โดยมีเนื้อหาของกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ ได้แก่ 1) Greeting and introduce myself 2) Parts of the body 3) Things around us และ 4) Let's go to the zoo ซึ่งพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.47) และมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.11/78.22 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ครูผู้สอนควรเตรียมความพร้อมโดยศึกษาและทำความเข้าใจลำดับขั้นตอนและเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจน วางแผนในการใช้ประโยคคำสั่งในการสอน อย่างเป็นขั้นตอนต่อเนื่องกัน และพยายามทำให้เกิดความสนุกสนาน เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

1.2 ครูผู้สอนควรระวังประโยคที่ซับซ้อนมากเกินไป เพราะอาจทำให้ผู้เรียนสับสนได้ และหลังจากที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียน แต่ละคนพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในขณะนั้น แต่ถ้าจำเป็นจริงๆ การวิจารณ์ควรเป็นไปอย่างนุ่มนวลและแตกต่างกันไป ตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคน ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุกๆ ครั้ง หากข้อผิดพลาดนั้น ไม่ร้ายแรงนักควรปล่อยผ่านไปก่อน การแก้ไขควรทำอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม การแก้คำผิดในขณะที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอย และขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออกได้

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางกับผู้เริ่มเรียนภาษาที่ 2 อื่นๆ เช่น ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาจีน เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ร่วมกับ การใช้สื่อที่หลากหลาย เช่น เพลง เกม นิทาน หรือเทคนิคอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- ณัฐชนก เนาวรังสี. (2555). ผลการใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเสริมด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).
- ทิพย์วลี สุขปาน. (2560). การใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี).

- ปัทิตตา ดิวงค์. (2557). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยทักษิณ).
- รัตน์ะ บัวสนธิ์. (2556). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คำสมัย.
- ละออง สุภาโส, ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ และ วิไลลักษณ์ ริ้วค. (2554). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. (การค้นคว้าแบบ อีสาระศุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).
- วันทนีย์ ไพรินทร์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง. (สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหา บัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- วารุณี ศิริ. (2560). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- คันสนะ มูลทาดี. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาท สมมุติ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 10(1), 68-83.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2564). ผลการสอบกลุ่มสาระการเรียนรู้ (วิชาภาษาอังกฤษ) ระดับประเทศ ปี การศึกษา 2564. สืบค้น 10 ธันวาคม 2564. จาก <https://www.niets.or.th/th/>.
- Adnan Oflaz. (2019). The foreign language anxiety in learning German and the effects of total physical response method on students' speaking skill. *Journal of Language and Linguistic Studies*, 15(1), 70-82.
- Asher, J. (1979). *Learning Another Language Through Actions. The Complete Teacher's Guidebook*. California: Sky Oaks Productions.
- Dwi Suryaningrum. (2017). The Effect of Total Physical Response Technique on the Eleventh Graders Speaking Ability at SMA PSKD 7 Depok. *Journal of English teaching*. 3(1), 55-64.
- Young, K. S. (1996). Psychology of computer use: XL. Addictive use of the Internet: A case that breaks the stereotype. *Psychological Reports*, 79(1), 899-902.

